

Dušan Mihajlović, Povlenske magle i vidici, Beograd 2005.

knjiga 2, str. 434

„Rodoljupci“ i Soroš podsetili su me na pitanja i prepisku koju mi je nametnuo moj vrli kolega Nebojša Čović. Serija nespornosti počela je odmah po atentatu zahtevima da policija „uhapsi glavne mafijaše u Srbiji koji stoje iza atentata - Bogoljuba Karića i Željka Mitrovića, šefove finansijske mafije“. Uz to ide i pitanje upućeno novom kolegi u Vladi, Čedomiru Jovanoviću – hoćete li da me hapsite? Nastavilo se sa pričom koju je pokrenuo Velja Ilić, kada je uplašen od posledica neprijavlivanja pisma dobijenog od Legije, sam pozvao poslanika Liberala Srbije, Grbić Ljubodraga, i zamolio ga da mi prenese priču o tome kako je dobio pismo i zašto ga nije odmah prijavio. Razlog je bio to što se „konklutovao“ s kolegom Čovićem, pa je zato reagovao sa zakašnjenjem. O tome postoji službena beleška koju je poslanik Grbić napravio i dostavio MUP-u, tako da se njome neću baviti. Ali Čović kreće u ofanzivu. Kad mu to nije dovoljno, on proširuje napad postavljanjem niza pitanja na koja je mnogo puta čuo odgovor. Iznerviran, pokušavam da premijeru Živkoviću skrenem pažnju na ozbiljnost Čovićeve rabote, i njemu, umesto tražiocu, dostavljam zahtevane odgovore. Kako ne reaguje adekvatno, ponavljam pismo, ovog puta premijeru i svim članovima kolegijuma Vlade. Umesto mojih obrazloženja, o tome bolje svedoči ova neželjena i nametnuta prepiska sa mojim mladim i ambicioznim partnerom.“